

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΛΙΟΥ

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μακρίνης, ἀδελφῆς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια ἀμφοτέρων τῶν Ἅγιων ἀνὰ τρία.

Στιχηρὰ τῆς Ὁσίας

Ὕχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Ἐμφιλοσοφώτατα, τὸ τῆς ψυχῆς αὐτοκίνητον, καὶ ἀθάνατον ἔδειξας, διὸ καὶ ἐσπούδασας, ἀμιγῆς κηλίδων, τῶν τῆς ἀμαρτίας, καὶ καθαρὰ ὑπου παντός, ἀπαλλαγῆναι δεσμῶν τοῦ σώματος, μηδένα σπίλον ἔχουσα, μηδὲ ῥυτίδα θεόληπτε, ἀλλ' ἀγνὴ καὶ πανάμωμος, τῷ νυμφίῳ παρίστασθαι.

Ἄφθορον ἐτήρησας, τὴν παρθενίαν καὶ ἄσπιλον, καθαρῶς βιοτεύσασα, καὶ πλοῦτον διένειμας, τοῦ Χριστοῦ πληροῦσα, τὴν νομοθεσίαν, ὃ ἡκολούθησας τὴν γήν, καταλιποῦσα καὶ τὰ περίγεια, διὸ σοὶ τὰ οὐράνια, καὶ οὐρανὸν ἔχαρισατο, Ἰησοῦς ὁ φιλάνθρωπος, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αἴγλη κατελάμπετο, φωτοειδεῖ σου τὸ πρόσωπον, καὶ θανούσης Πανεύφημε, Χριστοῦ σὲ δοξάσαντος, ώς αὐτοῦ παρθένον, θεοειδεστάτην, ώς ἐλεήμονα φαιδράν, ώς συμπαθῆ τε καὶ θεορήμονα, ζωὴν γὰρ τὴν ίσαγγελον, ἐπὶ τῆς γῆς Πεπολίτευσαι, καὶ Θεῷ εὐηρέστησας, διὰ βίου λαμπρότητος.

Στιχηρὰ τοῦ Ὁσίου

Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Ως ἀστέρα παγκόσμιον, νοητῶς ἀνατείλαντα, τῷ τῆς Ἐκκλησίας σὲ στερεώματι, ἀνευφημοῦμεν μακάριε, ταὶς θείαις σου λάμψει, φωτιζόμενοι ἀεί, καὶ ψυχὴν καὶ διάνοιαν, οἱ τιμώντες σου, τὴν φωσφόρον ἡμέραν ἐτησίως, Ιερὲ θαυματοφόρε, τῶν μονστῶν ἐγκαλλώπισμα.

Ἀαρῶν ὡσπερ δεύτερος, τῷ τῆς ῥάβδου βλαστήματι, θεῖον ιεράτευμα Πάτερ γέγονας, καὶ ώς Μωσῆς ὕδωρ Ὁσιε, ἐκ πέτρας ἐξήγαγες, ώς Ἡλίας δὲ νεκρόν, προσευχὴ σου ἐξήγειρας, θαυμαζόμενος, τοὶς μεγίστοις σημείοις, καὶ ταὶς θείαις, λαμπρυνόμενος εὐκλείαις, Δίε θεόφρον πανόλβιε.

Τὴν τοῦ πνεύματος ἔλλαμψιν, προφανῶς κληρωσάμενος, πονηρίας πνεύματα ἀπεδίωξας, καὶ ἰερὸν φροντιστήριον, ψυχῶν κατεσκεύασας, ἐν ὃ σώζεται πληθύς, καθ' ἐκάστην τιμώσα σου, τὰ μνημόσυνα, τοὺς ἀνδρείους ἀγῶνας, καὶ θαυμάτων, τὰ παράδοξα ἐν πίστει, Δίε Πατέρων τὸ καύχημα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Κατακρίσεως λύτρωσαι, Παναγία Θεόνυμφε, καὶ δεινῶν πταισμάτων με, τὸν ἀνάξιον, καὶ τοῦ θανάτου ἀπάλλαξον, εὐχαῖς σου καὶ δώρησαι, δικαιώσεως τυχεῖν, ἐν ἡμέρᾳ ἐτάσεως, ἡς ἐπέτυχον, τῶν Ἅγιων οἱ δῆμοι μετανοία, καθαρθέντα μὲ πρὸ τέλους, καὶ τῶν δακρύων ταὶς χύσεσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμνὰς ἡ κυήσασα, τὸ ἀρνίον τὸ ἄκακον, τὸ τὴν ἀμαρτίαν ἔλθον ἴάσασθαι, παντὸς τοῦ κόσμου πανάμωμε, οἰκείῳ ἐν αἴματι, τὸ σφαγὴν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωώσαν τὰ σύμπαντα, σὺ μὲ ἔνδυσον, γυμνωθέντα τῆς πάλαι ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σοῦ τόκου, περιβολὴν θείας χάριτος.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ὁσίας

Ὕχος πλ. δ'

Ἐν σοὶ Μῆτερ ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα, λαβὼν γὰρ τὸν σταυρόν, ἡκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττων ἐδίδασκες, ὑπερορὰν μὲν σαρκός, παρέρχεται γὰρ ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου, διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, ὁσία Μακρίνα τὸ πνεύμα σου.

Ἄπολυτίκιον τοῦ Ὁσίου
῾Ηχος πλ. δ'

Ἐν σοὶ Πάτερ ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα, λαβὼν γὰρ τὸν σταυρόν, ἡκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττων ἐδίδασκες, ὑπερορὰν μὲν σαρκός, παρέρχεται γὰρ ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου, διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὅσιε Δίε τὸ πνεύμα σου.

Καὶ Ἀπόλυτις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὁκτωήχου, καὶ τῶν Ἅγιων οἱ ἐπόμενοι δύο.

Ο κανὼν τῆς Ἅγιας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Νύμφην ἀγνὴν Χριστοῦ σὲ Μακρῖνα στέφω.
Θεοφάνους.

΄Ωδὴ α' ᾿Ηχος δ'
Ανοίξω τὸ στόμα μου

Νυμφίον τὸν ἄχραντον, τῆς τῶν ψυχῶν ὥραιοτητος, Μακρῖνα πανένδοξε, ὃν ἐπεπόθησας, ὃν ἡγάπησας, ἔξ ὅλης τῆς καρδίας, φωτίσαι δυσώπησον, τοὺς ἀνυμνούντας σε.

Ὑπάρχων ἡ ἄβυσσος, τῆς ὑπὲρ νοῦν ἀγαθότητος, Χριστὲ σοῦ τὴν ἄσπιλον, νύμφην ἐδόξασας, τὴν τῷ ἔρωτι, τῷ σῷ καθηλουμένην, Μακρίναν τὴν ἄμωμον, καὶ παναοίδιμον.

Μακρῖνα πανεύφημε, τῆς παρθενίας τὸ καύχημα, θερμῶς διετήρησας, ἀδιαλόβητον, δι' ἀσκήσεως, τῆς σῆς καὶ πολιτείας, τὴν σάρκα τῷ πνεύματι, καθυποτάξασα.

Θεοτοκίον

Φωσφόρος ἀνέτειλεν, ἐν ταῖς καρδίαις Πανάμωμε, τῶν πίστει τιμώντων σε, τὴν Θεομύτορα, καὶ διηγασεν, ἡμέρα σελασφόρος, Χριστὸς ὁ ἐκ μήτρας σου, λάμψας Θεόνυμφε.

Ο κανὼν τοῦ Ὁσίου, φέρων Ἀκροστιχίδα.

Δόξης κροτῶ σὲ τὸν φερώνυμον μάκαρ. Ἰωσήφ.

῾Ηχος δ'
Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος

Διόλου, ταὶς πρὸς τὸ θεῖον νεύσεσι, καλλωπιζόμενος, τὸν σὸν Σταυρὸν ἀνέλαβες σοφέ, καὶ Χριστῷ ἡκολούθησας, τὸ τῆς σαρκός σου φρόνημα, Δίε νεκρώσας δι' ἀσκήσεως.

Ὥρθρίσας, πρὸς τὸν τῆς δόξης ἄδυτον, Ἡλιον Ὅσιε, ὀλοφανῆς γεγένησαι ἀστήρ, καὶ πιστοὺς κατεφώτισας, τῶν ἀρετῶν μακάριε, καὶ τῶν θαυμάτων σου λαμπρότητι.

Ξενώσας, τὸν λογισμόν σου Πάνσοφε, τῶν ἐν τῷ κόσμῳ τερπνῶν, ὑπερκοσμίου δόξης ἐραστής, ἀληθέστατος γέγονας, μετὰ σαρκὸς τὸν ἄσαρκον, καταπαλαίσας θεία χάριτι.

Θεοτοκίον

Ἡλίου τοῦ νοητοῦ Πανάμωμε, σκήνωμα γέγονας, ταὶς θεϊκαὶς λαμπρότησιν ἡμᾶς, εὐσεβῶς καταυγάσαντος, καὶ τὴν ἀχλὺν διώξαντος, τῆς ἀγνωσίας ἀειπάρθενε.

Τῆς Ὁσίας

΄Ωδὴ γ'
Οὐκ ἐν σοφίᾳ

Ἡγλαϊσμένη, καλλονὴ θεοσδόω καὶ χάριτι, καὶ Μαρτύρων εὐκλεῶς, καταγομένη τὸ γένος Σεμνή, τὸν

τρόπον ἔζήλωσας, τούτων τὸν ἔνθεον.

Νόμω τῷ θείῳ, πειθαρχοῦσα Παρθένε κατέλιπες, τὴν τοῦ βίου ταραχήν, καὶ τοὺς θορύβους διέφυγες, νηστείαις δεήσεσι, πόθῳ σχολάζουσα.

Ἀγιωσύνην, ἀπαλῶν ἔξ ὄνυχων ἐπόθησας, ὁφθαλμοίς τε μητρικοίς, τετηρημένη διέμεινας, Μακρῖνα πανάφθορος, καὶ παναμώμητος.

Θεοτοκίον

Γὴν σὲ παρθένον, Παναγία Παρθένε γινώσκομεν, ώς τὸν στάχυν τῆς ζωῆς, ἡμῖν ἀσπόρως βλαστήσασα, δι' οὗ στηριζόμενοι, σὲ μακαρίζομεν.

Τοῦ Όσίου

Ἐύφραίνεται ἐπὶ σοὶ

Ταὶς θείαις μαρμαρυγαίς, καταστραπτόμενος φωστὴρ γέγονας, φωταγωγῶν πίστει σοί, τοὺς προτεροχομένους μακάριε.

Ωδήγησας πρὸς ζωήν, τοὺς ἐπομένους σοὶ καλῶς Ὅσιε, τὰ τῆς σαρκὸς πάθη γάρ, θεία δυναστεία ἐνέκρωσας.

Συνήφθης θεοπρεπῶς, τοὶς οὐρανίοις, ἐπὶ γῆς βίον γάρ, ἀγγελικὸν ἔζησας, Δίε θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἐνώκησεν ἐπὶ σοί, ὁ κατοικῶν τοὺς οὐρανοὺς Ἄχραντε, ὃν ἐκτενῶς αἴτησαι, σῶσαι τὰς ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σὲ

Ο Είρμος

«Ἐύφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστὲ κράζουσα, Σύ μου Ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγή, καὶ στερέωμα».

Κάθισμα τῆς Ὅσιας

Ὕχος α'

Τὸν τάφον σου Σωτὴρ

Ἡ ἄμωμος ἀμνάς, καὶ ἀγνὴ τῷ Κυρίῳ, συνήφθης μυστικῶς, ἐν σεμνότητι βίου, τῷ κάλλει τῆς χάριτος, σεαυτὴν ὠραΐσασα, ὅθεν εἴληφας, τῶν ιαμάτων τὴν χάριν, ιατρεύουσα, τὰ ἀρρωστήματα πάντα, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Τοῦ Όσίου Ὕχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τῷ Θεῷ ἀπὸ βρέφους ἀνατεθείς, καὶ αὐτῷ μέχρι τέλους ἀκολουθῶν, Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, χαρισμάτων τετύχηκας, καὶ τῶν δαιμόνων πλήθη, διώξας τὴν χάριτι, εἰς τοῦ Κυρίου αἶνον, μονὴν ωκοδόμησας, ὅθεν παραδόξως, καὶ νεκροὺς ἡξιώθης, ἐγεῖραι πανεύφημε, ἀδιστάκτω δεήσει σου, διὰ τοῦτο βιώμέν σοί, Πρέσβευς Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Πειρασμοὶς πολυπλόκοις περιπεσῶν, ἔξ ἔχθρῶν ἀοράτων καὶ ὄρατῶν, τῷ σάλω συνέχομαι τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου, καὶ ώς θερμὴν ἀντίληψιν, καὶ σκέπην γινώσκων σε, τῷ λιμένι προστρέχω, τῆς ἀγαθότητος, ὅθεν Παναγία, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀσπόρως ίκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων σου, τῶν ἀπαύστως ὑμνούντων σε, πρεσβεύουσα αὐτῷ ἐκτενῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν ἄχραντον τόκον σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τῆς πλευρᾶς λογχευθείσης σου πλαστουργέ, τοῦ τὴν μῆτραν ἀλόχευτον τὴν ἐμήν, τηρήσαντος τῷ τόκῳ σου, καὶ λογχεύσαντος τύραννον, ἀναπλάττις Εὔαν, τὴν θείαν ἀνάπλασιν, πλαστουργηθεὶς τῇ φύσει, Άδαμ πρώτου δεύτερος, ὅθεν ἀφυπνώσας, τὸν φυσίζων ὑπνον, ζωὴν πᾶσι δέδωκας, ώς ἔξ ὑπνου γάρ ἥγειρας, πάντας Λόγογέ ύπνωσει σου, ἐμοῦ δὲ τὴν καρδίαν δεινῶς, κατελόγχευσας Τέκνον τῷ πάθει σου, καὶ τὴ σὴ ἀφυπνώσει, ζωῆς μὲ ἐστέρησας.

Τῆς Ὁσίας

΄Ωδὴ δ'

Ο καθήμενος ἐν δόξῃ

Νεκρωθεῖσα νῦν τῷ κόσμῳ, καὶ τοῦ κόσμου τοὶς πράγμασι, τῷ Θεῷ ζὴν μόνω, πόθῳ θεϊκῷ ἐδικαίωσας, τοῦ σοῦ νυμφίου τὸ κάλλος διασώζουσα, ἀδιάφθορον, καὶ καθαρόν Πανσεβάσμιε.

Ἡ ζηλώσασα τὴν θέκλαν, τὴν σεπτὴν πρωτομάρτυρα, καὶ τὸν θεῖον ταύτης, βίον μιμουμένη τῆς πίστεως, ἐξ ἐπιπνοίας ἐνθέου, ταύτης ἄνωθεν, καὶ τὸ ὄνομα, συμβολικῶς ὑπεδέξατο.

Νυμφαγωγοῦσα παρθένους, σὺ Μακρῖνα προσήγαγες, τῷ παρθένῳ Λόγῳ, τῷ ἐκ τῆς Παρθένου ἐκλάμψαντι, τῷ ἀπαθεῖ γὰρ οἰκείαν καὶ ἀρμόδιον, τὴν ἀπάθειαν, ταύταις σαφῶς ὑπεδείκνυες.

Θεοτοκίον

Χαρισμάτων θεία ρέθρα, καὶ πηγαὶ τῶν ιάσεων, καὶ τοῦ θείου πλούτου, αἱ διανομαὶ διαδίδονται, ζωαρχικῆς ἐκ παλάμης Θεονύμφευτε, τοῦ τεχθέντος, ἐκ τῆς σῆς γαστρὸς χαριτώνυμε.

Τοῦ Ὁσίου

΄Επαρθέντα σὲ ἴδοῦσα

Τὴ τοῦ Πνεύματος ἀὖλω λαμπαδουχίᾳ, τὸν νοῦν σου φωτιζόμενος, σαρκὸς τὴν ἀπάτην, ὅνειρον λελόγισαι, τὴν ἄνω σὲ μένουσαν, πόλιν θεοφόρε σκοπούμενος.

΄Ομβροτόκος ώς νεφέλη τὴ Βυζαντίδι, ἐπιφανεῖς κατήρδευσας, ταύτην ταὶς ἀρδείαις, τῆς διδασκαλίας σου, ψυχῶν φροντιστήριον, Δίε ἀνεγείρας λαμπρότατον.

Νεκρωθεὶς τὴ ἀμαρτίᾳ δι' ἐγκρατείας, νεκροῖς τὸ ζὴν δεδώρησαι, θεία συμμαχία, ὕδωρ δὲ ἀνέβλυσας ἡμῖν κατανύξεως, Δίε τοὶς τελοῦσι τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Φωτοφόρον σὲ λυχνίαν τὸ θεῖον φέγγος, ἐν σῇ γαστρὶ βαστάσασαν, ἔγνωμεν, Παρθένε, ὅθεν δυσωπούμέν σε, φωτί σου καταύγασον, πάντων τὰς ψυχὰς τῶν ὑμνούτων σε.

Τῆς Ὁσίας

΄Ωδὴ ε'

Ἄσεβεῖς οὐκ ὄψονται

΄Ρυπωθῆναι πάθεσι, τὸ κάλλος τὸ σεπτόν, τῆς ψυχῆς καὶ θεοειδές, οὐκ ἡνέσχου πάνσοφε, κάλλος τὸ ἄφραστον, τοῦ σεπτοῦ Νυμφίου σου, ἐννοοῦσα Καλλιπάρθενε.

΄Ισχυρὰν παράκλησιν, πλουτοῦσα τὸν Χριστόν, ἀσφαλῆ τε καὶ ἀρραγῆ, τῶν παθῶν ἐνέκρωσας, τὸ πολυτάραχον, ἐκ νυκτὸς ὁρθίζουσα, καὶ δοξάζουσα τὸν Κύριον.

΄Σταθηρὰν ἐτήρησας, τὴν γνώμην τῷ Χριστῷ, ἐπ' αὐτῷ γὰρ ἀπὸ γαστρός, ἐπερρίφης ἄμωμε, ὃ καὶ ἀνέθηκας, καὶ ψυχὴν καὶ σώμα σου, ἐκ νεότητος ἀσκήσασα.

Θεοτοκίον

Τὸν Χριστὸν ἐγέννησας, τὸν Κτίστην τοῦ παντός, τὸν ἡμᾶς πρὸς διαφθοράν, ἐκουσίως ρέυσαντας, ἀναμορφώσαντα, καὶ πρὸς δόξαν ἄφραστον, Θεομῆτορ ἀνυψώσαντα.

Τοῦ Ὁσίου

΄Σὺ Κύριε μου φῶς

΄Ἐν ὅρει Ἱεράς, πολιτείας ίστάμενος, τῶν βάσεων τῆς καρδίας, ὑπελύσω τὰ πάθη, καὶ τῷ Θεῷ ὡμίλησας.

΄Ράβδου ώς Ἄαρῶν, ξενοτρόπω βλαστήματι, γεγένησαι θεοφόρε, Ἱερὸν τοῦ Δεσπότου, καὶ θεῖον Ἱεράτευμα.

Ώθείων δωρεῶν, ἐκ Θεοῦ δωρουμένων σοι! δικέλλη γὰρ προσευχῶν σου, ὕδωρ ζων ἐκ λαγόνων τῆς γῆς,
Πάτερ ἔξήγαγες.

Θεοτοκίον

Νοὺς οὐκ ἀγγελικός, οὐκ ἀνθρώπινος δύναται, Πανάμωμε ἑρμηνεῦσαι, τῆς φρικτῆς σου λοχείας, τὸ
βάθος τὸ ἀπόρρητον.

Τῆς Ὁσίας

‘Ωδὴ ζ’

Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς

Ο πόθος, τοῦ Χριστοῦ ἐνακμάζων σαφέστατα, τὴ διανοίᾳ σου πᾶσαν, ἀρετῆς ἰδέαν διαφερόντως,
ἐμφυτεύει, καὶ εὐσεβείας θεία διδάγματα.

Ὑμοῦσα, τὸν Θεὸν ταὶς ἀπαύστοις δεήσεσι, τὴν καρτερὰν ἐπεσπάσω παρ' αὐτοῦ Παρθένε επικουρίαν,
καὶ ἐνθέου, παρθενίας τὴν χάριν ἀπείληφας.

Στεφάνω, τῶν χαρίτων Χριστὸς ἐστεφάνωσεν, ώς καθαρὰν σὲ Παρθένον, καὶ χοροῦ παρθένων
καθηγουμένην, καὶ θαλάμοις, οὐρανίοις θεόφρον ἐσκήνωσεν.

Θεοτοκίον

Ἐνώσει, τὰ τὸ πρὸν διεστώτα συνέδραμε, δυὸς γὰρ φύσεις ἀλλήλαις, ἡνωμένας ἔτεκες ἀπορρήτως, Θεὸν
Λόγον, ἀληθῶς σαρκωθέντα Πανάμωμε.

Τοῦ Ὁσίου

Εἱρμὸς ὁ αὐτὸς

“Υψωσας, πρὸς Θεὸν τῆς καρδίας τὸν ἔρωτα, καὶ ἐταπείνωσας πάθη, καὶ ὄφρὺν δαιμόνων κατέβαλες,
θεοφόρε, μοναστῶν ἀδιάσειστον ἔρεισμα.

Μαστίξας, ἐγκρατείας πληγαὶς Πάτερ Ὅσιε, γὴν τῶν παθῶν ἐλυτρώσω, τῆς αὐτῶν δουλείας πλῆθος
ἀζύγων, καὶ μιγάδων, εὐσεβῶς ἐπομένων σοὶ ἔνδοξε.

Ὥλβιος, ἀρετῶν καὶ θαυμάτων λαμπρότησι, γεγενημένος μετέβης, πρὸς τὴν ἄνω πόλιν Δίε θεόφρον, καὶ
πρεσβεύεις, λυτρωθῆναι κινδύνων τὴν ποίμνην σου.

Θεοτοκίον

Νέκρωσον, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη πανάμωμε, ἡ τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, ἀπορρήτῳ λόγῳ κυήσασα, καὶ
τὸν νοῦν μου, ταρασσόμενον Κόρη εἰρήνευσον.

Ο Εἱρμὸς

«Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοί, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ
δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἷματι».

Κοντάκιον Ἡχος β'

Τὰ ἄνω ζητῶν

Ἄγνεία ψυχῆς, ἐνθέως ὄπλισάμενος, καὶ ἀπαυστὸν εὐχῆν, ώς λόγχην χειρισάμενος, κραταιῶς διέκοψας,
τῶν δαιμόνων Δίε τὰς φάλαγγας, θαυματουργὲ Πατήρ ἡμῶν, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ο Οἶκος

Πῶς ἐπαινέσω τοὺς σοὺς ἀγῶνας, Ὅσιε Πάτερ, ὁ τάλας; τῶν δακρύων δὲ πῶς τὸ πέλαγος ἔξερεύξομαι;
σὺ γὰρ τῷ βίῳ ἐνδιαπρέπων, τῶν Ἀγγέλων κατέλαβες τὴν χορείαν, πάντα σχεδὸν τὰ πάθη ἐγκρατεία
νεκρώσας σοφέ, καὶ σάρκα δουλαγωγήσας, καθυπέταξας ταύτην τῷ πνεύματι, εὐχὴν δὲ ἔχων ώς
μάχαιραν, τὸν τοῦ σκότους προστάτην κατέβαλες, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον

Τὴ ΙΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς ὁσίας Μακρίνης, ἀδελφῆς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.
Στίχοι

- Φρονούσ' ἀδελφὰ τοὶς ἀδελφοὶς Μακρῖνα,
- Τούτοις ἀδελφὰ συγκατοικεῖς καὶ πόλον.
- Τὴ δὲ ἑνάτη δεκάτη Μακρίναν νόες ἐνθεν ἄειραν.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δίου τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχοι

- Γεύη τελευτῆς καὶ σύ, παμμάκαρ Δίε,
- Ἐνδοξε κλήσιν, ἀλλὰ καὶ πρᾶξιν πλέον.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, οἱ ἄγιοι τέσσαρες συνασκηταὶ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου, τοῦ κατὰ τὴν Λαύραν τοῦ ἀγίου Σάββα ἀσκήσαντος, καὶ ἔπειτα ἀρχιεπισκόπου Ἐδέσσης γεγονότος.

Ταὶς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Ὁσίας

Ωδὴ ζ'

Ο διασώσας ἐν πυρὶ

Μόνον ποθοῦσα τὸν Χριστόν, καὶ τελειοτάτης ἀγάπης, ὡς τετρωμένη προφανῶς, ἀνεβόας, Δραμοῦμαι ὅπισω σου, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Ἀπωσαμένη τῶν παθῶν, τὰς πολυταράχους κινήσεις, τῆς ἀπαθείας τὸν φαιδρόν, ἐνεδύσω χιτῶνα κραυγάζουσα, Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Καταλαβοῦσα τὴν ὄφρύν, τὴν θηριωδῶς ἐπηρμένην, τοῦ ἀρχεκάου δυσμενοῦς, τὸ βραβεῖον τῆς νίκης ἀπείληφας, Ἀξιάγαστε ψάλλουσα, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Τῆξον πταισμάτων τὰς σειράς, τὴ σὴ μητρικὴ παρρησία, τῶν εὐσεβῶς τε καὶ πιστῶς, μελωδολυντῶν τῷ τόκῳ σου Πάναγνε, Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Τοῦ Ὁσίου

Ἐν τῇ καμίνῳ

Μονὴν Τριάδος, τὴν σὴν καρδίαν ἀπετέλεσας, ὅθεν μοναστῶν ἀνήγειρας εὐλαύνεις, θεοφόρε φροντιστήριον, Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου, κραυγάζων καὶ Κύριος.

Ἀναστομώσας, σοῦ τὴν πηγὴν τῶν θαυμάτων Πάτερ Ὁσιε, ὕδωρ σωτηρίας ἔβλυνσας, τοὶς πιστῶς ἐκτελούσι σου τὴν κοίμησιν, Δίε θαυμάσιε, τῶν μοναστῶν φωστὴρ διαυγέστατε.

Κατακοσμήσας, ταὶς ἀρεταὶς τὸν βίον σου γέγονας, ὅλος φωταυγής, καὶ στῦλος φωτοειδής, τῶν ψαλλόντων προηγούμενος, Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ἄγιωτέραν, τῶν Χερουνβίμ σὲ ἀπειργάσατο κόρη, ὁ Θεὸς ὁ Ἅγιος ἐμφανῶς, ἀγιάζων τοὺς κραυγάζοντας, Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε.

Τῆς Ὁσίας

Ωδὴ η'

Παίδας εὐλαύνεις

Ίεροπρεπῆ σου πολιτεία, καὶ βίω κεκαθαρμένω διαπρέπουσα, ἄσυλον ἀνάθημα, κάλλος τε ἀπόθετον, θεοειδὲς ἀγλαῖσμα, ὥφθης Πανεύφημε, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσα, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νέκρωσιν παθῶν ἐνδεδυμένη, πρὸς θείαν ἀθανασίαν μεταβέβηκας, ἄριστα διδάξασα, καὶ φιλοσοφώτατα, τὸ τῆς ψυχῆς ἀθάνατον, καὶ αὐτοκίνητον, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βιῶσα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἴγλη τριλαμποὺς φωτοχυσίας, τὸν νοῦν λαμπομένη καὶ τὸ πρόσωπον, ὑπνωσας Πανόλβιε, ὑπνον τὸν μακάριον, μέτ' εὐφροσύνης βλέπουσα τὸν σοὶ ποθούμενον, καὶ Κύριον ὑμνεῖτε βιῶσα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σὲ τὴν κιβωτὸν τὴν παναγίαν, τὴν ἐπισκιαζομένην θείῳ Πνεύματι, τὴν τὸν προαιώνιον, Λόγον καὶ ἀϊδιον, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον, ἐνανθρωπήσαντα, τεκοῦσαν Θεομῆτορ, ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Όσίου

Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ

Τάρβδου σου βλαστήματι Θεὸς τὴν σὴν κατάκαρπον, ψυχὴν ἐδήλου Σοφέ, καταφυτεύουσαν ἔγκαρπα, λογικὰ φυτὰ θεία ρόπη, ἐν Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, τῶν μοναστῶν τὴν πληθύν, τῶν βιώντων, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ο νούς σου ταὶς θείαις καλλοναίς, καταστραπτόμενος, ὥραῖος πέφυκε, καὶ νὺν τὸ ἔσχατον ἔφθασε, τῶν καλῶν ὡς καθαρώτατος, θέσει θεούμενος ἀεί, καὶ μέλπων πάντοτε, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ίνα σὲ φωναὶς χαρμονικῶς, πανηγυρίζοντες, Δίε γεραίρωμεν, σῶσον τὴν ποίμνην σου πάντοτε, τὴν σὴν μνήμην ἑορτάζουσαν, καὶ καθοδήγει πρὸς Θεοῦ, εἰσόδους ψάλλουσαν, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ωφθης πλατυτέρα οὐρανῶν, Θεὸν χωρήσασα, Μαρία πάναγνε, ὃν καθικέτευε Δέσποινα, τῶν παθῶν τῶν συνεχόντων με, καὶ τῆς μελλούσης φοβερὰς δίκης μὲ ρύσασθαι, τὸν βιῶντα, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ο Είρμος

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασται, Παιδες κραυγάζοντες, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Τῆς Όσίας

΄Ωδὴ θ'

Εῦα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Τὸ ἔλεος ὄντως τοῦ Θεοῦ τὸ πλούσιον, μιμουμένη διετέλεσας, τρέφουσα πάντας τοὺς πενία, καταπεπονημένους πανεύφημε, ἐντεῦθεν ὁ ἔλεήμων ἐδόξασε, σὲ τὴν φανεῖσαν ἔλεήμονα.

Ἐνώπιον ἔστης τοῦ Θεοῦ Πανένδοξε, φωτοφόρον φῶς γὰρ γέγονας, βίω καὶ λόγῳ κοσμουμένη, καὶ τοὶς παντοδαποὶς προτερήμασι, καὶ γένους τὴν εὐδοξίαν λαμπρύνουσα, ταὶς ὑπερτάταις ἀναβάσεσι.

Φανότατον ὕκησας παστόν, καὶ θάλαμον, ὥ Μακρῖνα ἐπουράνιον, ἐνθα παρθένε γενομένη, σὺν τοὶς Ἀχιερεύσι συγγόνοις σου, δυσώπει παρρησία τὸν Κύριον πάντας, σωθῆναι τους ὑμνούντάς σε.

Θεοτοκίον

Ωραῖος ἐν κάλλει ὁ καρπὸς καὶ ἔκλαμπρος, παρὰ πάντας τῆς κοιλίας σου, σὺ γὰρ Παρθένε Θεοτόκε, Θεὸν σεσαρκωμένον ἐγέννησας, φανέντα εἰς τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον, ὅθεν σὲ πάντες μεγαλύνομεν.

Τοῦ Όσίου

Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους

Σὲ τῶν ἀρετῶν εὐμορφία, Πάτερ ως Ἄγγελον φανέντα, καὶ πρὸς οὐρανοὺς ἀναπτάντα, κεχρυσωμένας ἔχοντα πτέρυγας, περιχαρῶς γεραίρομεν, καὶ εὐσεβῶς ἐγκωμιάζομεν.

“Ηλιος πολύφωτος ὕσπερ, ἐκ τῆς Ἐφας ἀνατείλας, Δίε Πανταχοῦ τὰς ἀκτῖνας, τῶν ἀρετῶν τε καὶ τῶν θαυμάτων σου, περιφανῶς ἐξήπλωσας, φωταγωγῶν κόσμου τὰ πέρατα.

Φέγγος πρὸς ἀνέσπερον Πάτερ, φωτοειδῆς γεγενημένος, τὴν τῶν ἀρετῶν φωταυγία, μετέβης χαίρων καὶ κατεσκήνωσας, ὅπου ὄσιων πνεύματα, ὑπὲρ τῆς ποίμνης σου δεόμενος.

Θεοτοκίον

Φείσαι μου Χριστὲ ὅταν ἔλθης, κρίναι τὸν κόσμον μετὰ δόξης, ἔχων δυσωπούσάν σε Λόγε, τὴν Θεοτόκον τὴν ἀειπάρθενον, τὰ τῶν Ἀγγέλων τάγματα, καὶ τῶν ὄσιων τὴν ὁμήγυριν.

Ο Είρμος

«Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Καὶ ἡ λοιπή, Ἀκολουθία τοῦ ὄρθρου, ως σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.